

Dombóvár, 1908. szeptember 6. – Balatonszárszó, 1999. augusztus 9.

Apja vasutas, jegykezelő, majd ellenőr volt. Kaposvárott járt elemibe, s itt kezdte a középiskolát a Somssich Pál Gimnáziumban. Négy osztály befejezése után tanítóképzőbe járt Baján (1923–1926), Sopronban (1928) és Miskolcon (1929). Közben, 1926–1928 között katona az egyetemi században. 1929-től 1938-ig a Borsod vármegyei Arnóton tanított, s egyidejűleg 46 kat. hold szántóföldjén és 3 kat. hold szőlőjében gazdálkodott 1945-ig. Birtokán a Miskolci Kavicskotró Kft. homok- és kavicsbányát nyitott. 1938-tól 1943-ig a Bajcsy-Zsilinszky Endre szerkesztésében megjelent Független Magyarország újságírója, ezzel egyidejűleg dolgozott a Miskolci Holnapnál is. 1938-tól 1941-ig minden évben több hónapig katonai szolgálatot teljesített. 1932-ben belépett a Független Kisgazdapártba. 1933-tól a párt felső-magyarországi szervezetének főtitkára, majd pártigazgatója, s egyben az országos nagyválasztmány tagja. 1934-ben bekerült a párt országos intézőbizottságába. Az 1939. évi országgyűlési választásokon az ónodi választókerületben alulmaradt a kormánypárti jelölttel szemben. Megszervezte, és 1943. szeptember 12-én elnökként ő vezette a kisgazdapárt híressé vált háborúellenes miskolci nagygyűlését, amelyen Nagy Ferenc és Bajcsy-Zsilinszky Endre is részt vett. A rendőrség még aznap éjjel őrizetbe vette, és behívó nélkül kivitték a frontra. 1944. február 28-án leszerelték. A német megszállás után bujdosni kényszerült, április 4-én a magyar csendőrség letartóztatta. Internálták, de sikerült megszöknie. 1944. október 15-ig a fővárosban rejtőzködött, majd hazament Arnóra. 1944. november 30-án a szovjet csapatok felszabadították a faluját. Bekapcsolódott a vármegyei és a miskolci politikai életbe, valamint a Független Kisgazdapárt újjászervezésébe. 1945 januárjától a Miskolci Nemzeti Bizottság, illetve a törvényhatósági bizottság, majd márciustól a vármegyei nemzeti bizottság, április 4-étől a törvényhatósági bizottság tagja. 1945 márciusától az általa alapított Miskolci Hírlap kiadója és felelős szerkesztője. Egyidejűleg az FKGP felső-magyarországi pártigazgatója, 1945 márciusától elnöke. 1945. augusztus 20-ától újra az FKGP Országos Intézőbizottsága tagja. 1945. szeptember 1-jétől 1946. október 31-éig a párt országos szervezési főosztályának a vezetője. 1946. szeptember 7-től az FKGP Politikai Bizottságának a tagja. 1945. november 4-én a Borsod–Gömör, Zemplén és Abaúj vármegyei választókerületben nemzetgyűlési képviselővé választották. 1946. szeptember 7-étől az FKGP Politikai Bizottsága határozata alapján átvette a párt Reggel című hetilapjának az irányítását, egyben az újság szerkesztését. 1945-1946-ban a Magyar Paraszt szövetség Borsod vármegyei elnöke. 1945–1947-ben a Sertés- és Marhatenyésztők és Kereskedők Egyesületének az elnöke. 1947 februárjától a tállyai evangélikus egyházközség felügyelője. A párt centrumához tartozott, de 1946 végén, 1947 tavaszán szembekerült a Nagy Ferenc irányította pártvezetőség politikájával, ezért 1947. február 28-án lemondott a politikai bizottsági tagságról, majd március 10-én, négy társával együtt, elhagyta a pártot. Dobi István kérésére 1947. június 25-én visszatért, és tagja lett a kisgazdák központi választási bizottságának. Az 1947. augusztus 31-i országgyűlési választásokon korábbi választókerületében újra képviselővé választották. Az 1947. szeptember 12-i nagyválasztmányon az első fordulóban a baloldali pártvezetőség akarata ellenére főtitkárrá választották, de Rákosi Mátyás és Tildy Zoltán közbelépésére, kölcsönös kompromisszumok után végül Gyöngyösi János volt külügyminiszter lett a főtitkár. A párt új jobbszárnya

vezetőjeként ellenezte a Dobi–Gyöngyösi-féle baloldal politikáját. 1948 júliusában, mivel az iskolák államosításáról szóló javaslat parlamenti szavazásán nem vett részt, az FKGP Politikai Bizottsága felszólítására lemondott a mandátumáról. 1949. február 28-án letartóztatták és internálták. 1950-ben a recski kényszermunkatáborba került, ahonnan 1953. szeptember 12-én szabadult. Ezután fizikai munkás az Autókernél, az Acélipari Vállalatnál, a pesterzsébeti homokbányában, a Belspednél és a csepeli szabadkikötőben. 1956 októberében egyike volt azoknak, akik újjászervezték a Független Kisgazdapártot; az október 30-i alakuló gyűlésen beválasztották a párt ideiglenes intézőbizottságába, a sajtóügyek felelőse lett, november 3-ától főtitkárhelyettes. 1956. október 29-étől 1957. március 1-jéig a Magyar Nemzet főmunkatársa. 1957. május 23-án letartóztatták, de nem állították bíróság elé; 1958. július 1-jén szabadlábra helyezték, visszamehetett dolgozni a szabadkikötőbe. 1959-ben három hónapig a Belkereskedelmi Minisztérium Szállítási Igazgatóságának a főelőadója. 1959-től 1963-ig a Főspednél, 1963–1964-ben az I. Számú Belkereskedelmi Szállítási Vállalatnál dolgozott. 1964-től 1968-ig a Bútorért osztályvezetője. 1973-ban a Volán Trösztől ment nyugdíjba. 1988 májusában ő kezdeményezte a Független Kisgazdapárt újjászervezését, 1988. november 18-án a párt elnökévé választották, 1989. júniustól a párt örökös tiszteletbeli elnöke. 1989-1991-ben a Kis Újság, illetve a Heti Kis Újság főszerkesztője. Torgyán József pártelnökké választása után, 1991. június végén bejelentette, hogy kilép az FKGP-ből. 1992. október 6-án a Történelmi Független Kisgazdapárt alapító elnöke lett. A párt az 1994. évi parlamenti választásokon mindössze két jelöltet tudott állítani, akik nem jutottak be a törvényhozásba. Ezután hamarosan felhagyott a politikai tevékenységgel.